

Israelin kadonneet heimot

Osa 4

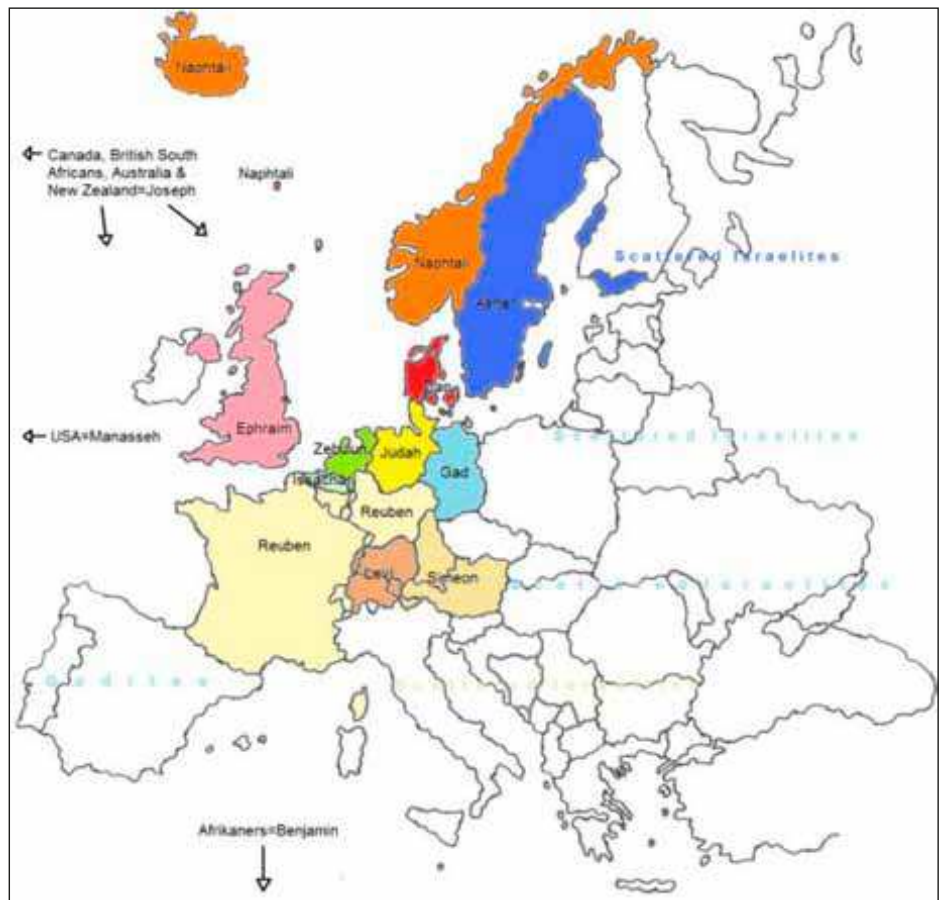
British/Anglo -israelismin perusväittämiin kuuluu, että raamatullisessa kielenkäytössä Juuda (juutalaiset) ja Israel (israelilaiset) erotetaan toisistaan. Opin kannattajat lukevat Raamatusta Israelille siunauksia (maanpäällinen menestyminen ja valta, eli länsimaat kärjessä Britannia ja USA) ja Juudalle lähinnä kirouksia (maailman juutalaisten kokemat karkotukset ja vainot). En ole havainnut, että liikkeen kannattajat olisivat esim. ajatelleet seuraavaa juutalaisten raakaan vainoamiseen liittyvää seikkaa: Saksa (yleensä ainakin Saksan pohjoisosan asukkaat luetaan "israelilaisiksi") eurooppalaisine liittolaisineen sai aikaan holokaustin. Kun ainakin osa Saksaa luetaan israelilaisiin heimoihin, se tarkoittaisi myös, että israelilaiset tuhosivat Juudan heimon juutalaisia. Täten myös toinen maailmansota olisi osittain ollut israelilaisten heimojen ja Juudan välienselvittelyä. Ymmärrettävistä syistä tällaisia asioita ei kuitenkaan pohdita – ihmisajatteluhan on kaikessa itsekkydessään varsin valikoivaa laatua. Esiintyy myös ajattelua, jossa saksalaiset nähdään muinaisten assyrialaisien jälkeläisinä ja Britannia, USA, ym. asiaan liitetyt maat israelilaisina. Tällä vältetään em. konfliktia ajattelussa koskien holokaustia.

Raamatun tekstejä valikoidusti lukemalla saadaan aikaan hyvinkin monenlaista opetusta, joiden tueksi tekstejä liitetään. Erottaako Raamattu juutalaiset ja israelilaiset vai tarkoittavatko molemmat nimitykset yhä tunnistettavaa samaa kansanjoukkoa? Tutkimme ensin Raamatun tapaa antaa samalle kohteelle useampi kuin yksi nimitys. Jumala antoi Jaakobille nimen Israel 1. Moos. 32:28, hänen painittuaan "Jumalan enkelin" kanssa. Jakeessa 30 Jaakob mainitsee nähneensä Jumalan "kasvot". Jumala on ilmoitettu meille Kristuksessa. Juutalaisessa ajattelussakin Messias, Kristus, on Jumalan kasvot. Täten

Jaakobin paini on myös esikuvaa taistelusta, joka käydään ihmissielussa, kun hän etsii Jumalan armoa ja apua hädässään. Jaakobille syntyi 12 poikaa, joiden jälkeläisten mukaan Israelin heimot nimettiin. Kaikki heimot tunnetaan yhteisnimityksellä Israel, kantaisä Jaakobin mukaan.

Raamatun kielenkäyttö on rikasta ja monipuolista. Sama asia voidaan nimetä kahdella ja useammallakin sanalla. Esim. sanoja Jaakob ja Israel, käytetään useassa paikassa tarkoittamaan yhtä kansallista kokonaisuutta. 4. Moos. 23:7: "Niin hän

puhkesi lausumaan ja sanoi: "Aramista nouti minut Baalak, idän vuorilta Moobabin kuningas: 'Tule, kiroa minun puolestani Jaakob, tule ja sadattele Israelia.'" Ps. 14:7: "Oi, että Israelin pelastus tulisi Siionista! Kun Herra kääntää kansansa kohtalon, silloin Jaakob riemuitsee, Israel iloitsee." Jes. 44:1: "Mutta nyt kuule, Jaakob, minun palvelijani, ja Israel, jonka minä olen valinnut." Jollakin logiikalla olisi mahdollista opettaa, että näissä jakeissa Jaakob ja Israel eivät tarkoita samaa kokonaisuutta, vaan Jaakob on pelkkä kantaisä Jaakob ja Israel on kansa. Tällaista opetus-

Britishisraelismin Israelin heimot Euroopassa

► ta ei tietenkään missään kuule, vaan kaikki ymmärtävät, että molemmat nimitykset näissä yhteyksissä tarkoittavat yhtä ja samaa kokonaisuutta. Jaakob/Israel käsittää kaikki 12 heimoa.

Kun british-israelilaiset korostavat, että Raamatun siunaukset on luvattu Israelille, eivät niinkään Juudalle ja nimestä johdetuille juutalaisille, kuinka voidaan selittää jakeiden, kuten esim. Jes. 27:6 merkitys: ”Tulevina aikoina juurtuu Jaakob, Israel kukkii ja kukoistaa ja täyttää maanpiirin hedelmällensä.” Jakeen mukaan koko Jaakob, Israelin kansa – johon pitää lukea mukaan Juudan heimo, ”kukkii ja kukoistaa” tulevina aikoina. Jae ei mitenkään sulje yhtä Israelin sukukuntaa (tai oikeastaan kahta: Juuda ja Benjamin, jotka muodostivat Juudan kuningaskunnan muun Israelin erottautuessa omaksi valtiokseen) siunauksen ulkopuolelle. Silti british-israelismissä tämä ja muut vastaavat jakeet luetaan siten, että Juuda, juutalaiset eivät siihen kaikissa historian vaiheissa sisälly.

Vastaavasti, eikö Raamattu anna varoitusta ja tuomiota Israelille vaan lähinnä vain Juudan heimolle? Luetaanpa esim. Jer. 46:8: ”Sinä, minun palvelijani Jaakob, älä pelkää, sanoo Herra, sillä minä olen sinun kanssasi. Minä teen lopun kaikista kansoista, joiden sekaan minä olen sinut karkoittanut; mutta sinusta minä en loppua tee: minä kuritan sinua kohtuudella, mutta rankaisematta minä en sinua jätä.” Jumalan kuritus luvataan siis koko Jaakob/Israelille! Profeetta Miika kuvaa Jumalan armahtavaa mieltä uppiniskaisen kansan suhteen, 2:12: ”Minä tahdon tarkoin koota sinut, Jaakob, kaikkinesi, visusti kerätä Israelin jäänteet, saattaa heidät yhteen, niinkuin lampaat tarhaan, niinkuin lauman laitumellensa: on oleva ihmisten kohina!” Tässä puhutaan koko ”Jaakob/Israelin jäänteistä”, jäännöksestä, ei taaskaan sukukuntia erotellen vaan kaikki yhdessä.

Raamattu ei vastaavissa jakeissa lupaa jollekin Israelin sukukunnalle yhtä ja toiselle toista, vaan se käsittelee yhtä kansallista kokonaisuutta. Kun esim. 5. Moos. luku 33 luettelee eri heimoille tulevia siunauksia, se ei tarkoita, että meidän tulisi alkaa etsiä näiden siunausten merkkejä eri kansoista tänä päivänä, kuten british-israelis-

Israelin ja Juudan kuningaskunnat

mi tekee. Siunaukset eivät ole heimoja erottava tekijä, vaan kaikki ne kuuluvat yhdelle Israelille ja siihen viittaavat myös luvun päättävät jakeet 28–29.

Kun Raamattu puhuu Israelin paluusta omaan maahansa se ei erottele Juuda/Benjaminia ja muita heimoja. Yksiselitteisesti, Jer. 30:10 ja 46:27: ”Mutta sinä, minun palvelijani Jaakob, älä pelkää, sanoo Herra, älä säiky, Israel. Sillä katso, minä pelastan sinut kaukaisesta maasta, sinun jälkeäisesi heidän vankeutensa maasta. Ja Jaakob on palajava, elävä rauhassa ja turvassa, kenenkään peljättämättä.” Haluan painottaa kaikella edellä kuvatulla, että Jaakob/Israel nimellä Raamattu väijäämättä tarkoittaa koko Israelia mitään hei-

moa siitä erottamatta. Erotteluun ei ole päteviä raamatullisia perusteita.

Koskeeko sama esittämistapa myös sanoja ”juutalainen/Juuda” ja ”israelilainen/Israel”? Sanojen esiintyessä on huomattava niiden asiayhteys. On selvää, että kun Raamattu kertoo Israelin valtakunnan kahtiajaosta, joka alkoi n. 937 eKr., Juuda oli yksi osa ja Israel toinen osa. Ne olivat erilliset valtakunnat. Silti Jumalan edessä ne olivat edelleen myös yksi Jaakob ja yksi Israel. Kansan jakautuminen oli yksi koko Israelia koskeva Jumalan kuritus 1.Kun. 11.30–39.

British-israelismin perusta on valtakunnan kahtiajaon jälkeen tapahtuneessa 10

heimon pakkosiirtolaisuuteen karkotuksessa n. 722 eKr. Tuon tapauksen jälkeen Israelin 10 heimon sanotaan kadonneen kuin tuhka tuuleen. Otan esimerkin Colonel Garnierin kirjasta "Israel in Britain" (ei vuosilukua, 1800-luvun lopulta tai 1900-alusta): "Karkotuksen jälkeen kymmenen heimoa vaelsivat kansojen joukossa ja kun suuri osa maailmasta oli tuolloin raakalaismainen ja ei-vieraanvarainen, heistä tuli pian puoliviljejä, samoin kuin kävi Pohjois-Amerikan ensimmäisten maahanmuuttajien – ja ilman asioiden ylöskirjaamista he lyhyessä ajassa saattoivat unohtaa kaiken muiston entisestä nimestään ja tilastaan..."

Toisin sanoen kokonainen kansa olisi unohtanut alkuperänsä, kielensä ja historiansa hyvin nopeasti. Tämä kaiken historian vastainen ja epälooginen johtopäätös pitää valtaa british-israelismissä yhä. Pakkosiirtolaisuus koski myöhemmin myös Juudan kuningaskuntaa n. 598 ja 586 eKr. 2. Kun. 17:19: "Ei myöskään Juuda pitänyt Herran, Jumalansa, käskyjä, vaan he vaelsivat niiden säädösten mukaan, jotka Israel itse oli tehnyt", 25:21: "... Ja niin Juuda vietiin pois maastansa pakkosiirtolaisuuteen."

Raamattu kertoo monen Israelin 10 sukukuntaan kuuluneen siirtyneen Juudan kuningaskuntaan Israelin kuningaskunnan puolelta. Esim. 2. Aik. 11:13, 14, 16: "Ja papit ja leeviläiset, mitä koko Israelissa oli, tulivat kaikilta alueiltaan ja asettuivat palvelemaan häntä (Juudan kuningasta). Sillä leeviläiset jättivät laidunmaansa ja perintömaansa ja lähtivät Juudaan ja Jerusalemiin, koska Jerobeam (Israelin kuningas) ja hänen poikansa olivat hyljänneet heidät, niin etteivät he saaneet pappeina palvella Herraa... Ja heitä seurasivat kaikista Israelin sukukunnista Jerusalemiin ne, jotka sydämestään antautuivat etsimään Herraa, Israelin Jumalaa, uhrataksaan Herralle, isiensä Jumalalle." Kuningas Hiskian aikaan (n. 700 eKr.) Juudan alueella asuneet israeliläiset mainitaan mm. 2. Aik. 31:6, "Ja ne israeliläiset ja Juudan miehet, jotka asuivat Juudan kaupungeissa..." Israelin ja Juudan ero ei siis koskaan ollut täysin "puhdas" heimojen välinen erotus.

Persian suurvalta

Juudan kuningas Joosia (n. 639–608 eKr.) nousi hallitsijaksi vajaat 100 vuotta sen jälkeen, kun Israelin kuningaskunta oli päättynyt. 2. Aik. 34:31–33: "Joosia oli kahdeksan vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa kolmekymmentä yksi vuotta. Ja hän otti siihen liittoon kaikki, jotka olivat Jerusalemissa ja Benjaminissa. Ja Jerusalemin asukkaat tekivät, niinkuin Jumalan, heidän isiensä Jumalan, liitto vaati. Ja Joosia poisti kaikki kauhistikset israelilaisten kaikista maakunnista ja vaati jokaista, joka Israelissa oli, palvelemaan Herraa, heidän Jumalaansa. Niin kauan kuin hän eli, he eivät luopuneet pois Herrasta, isiensä Jumalasta."

Edelliset jakeet kertovat, että jakautuminen oli ohi 10 heimon muodostaman valtakunnan päätyttyä ja Juudan kuninkaalla oli vaikutusvaltaa myös sillä alueella, joka oli muinoin 10 heimon Israel. Entisen Israelin kuningaskunnan alueella asui edelleen alkuperäisten heimojen jäseniä, joita ei oltu viety maasta. Samoin Juudaan jäi vielä karkotuksen jälkeen asumaan maan alkuperäisväestöä, kuten luemme mm. 2. Kun. 24:14, tämänkin väestön joukossa oli väkeä Israelin eri sukukunnista.

Persian Kuningas Kooreksen hallitusajana (n. 576–529 eKr.) annettiin määräs sallia pakkosiirtolaisten paluu Juudan alueelle. Tässä yhteydessä Raamattu ei enää puhu erikseen Juudan valtakunnasta ja Israelista vaan nimittää paluun tehneitä sekä juutalaisiksi, että israeliläisiksi. Esran kirja kertoo pakkosiirtolaisten paluusta omalle maalleen. Otan esimerkkejä Esran ja Ne-

hemian kirjoista kuvaamaan tapahtunutta kehitystä, sillä nämä kirjat ovat avainasemassa kertomaan minne 10 heimoa "katosivat" – vai katosivatko sittenkään. Esra 2:1 mainitsee, että paluumuuttajat "palasivat Jerusalemiin ja Juudaan..." ja heti jakeessa 2 puhutaan "Israelin kansan miesten" (muista: Israel = Jaakob = kaikki 12 heimoa) lukumäärästä. Edelleen:

Esra 2:70: "Sitten papit, leeviläiset ja osa kansaa sekä veisaajat, ovenvartijat ja temppelipalvelijat asettuivat kaupunkkeihinsa, ja kaikki muut israeliläiset kaupunkkeihinsa",

3:1: "Kun seitsemäs kuukausi tuli ja israeliläiset jo olivat kaupungeissa, kokoontui kansa yhtenä miehenä Jerusalemiin" (siis Juudaan),

4:12: "Tietäköön kuningas, että ne juutalaiset, jotka lähtivät sinun luotasi meidän luoksemme, ovat tulleet Jerusalemiin. He ovat nyt rakentamassa tuota kapinallista ja pahaa kaupunkia ja panemassa kuntoon muureja ja korjaamassa perustuksia",

4:23: "Niin pian kuin kuningas Artahsastan kirjelmän jäljennös oli luettu Rehummille, kirjuri Simsaille ja heidän virkatovereilleen, menivät he kiiruusti Jerusalemiin juutalaisten luo ja estivät väkivaimalla heidät työtä tekemästä", myös 4:3, 5:1, 6:14, 16, 17, 21, jne.

Siis nimitys "israeliläinen" ja "juutalainen" ovat samaa tarkoittavia.

Esra lähti Juudan valtakunnan alueelle Jerusalemiin n. 458 eKr., niin on arvioitu. Hänestä sanotaan 7:10: "Sillä Esra oli kiinnittänyt sydämensä Herran lain tutkimiseen, seuratakseen sitä ja opettaakseen Is-

Esra Jerusalemissa

raelissa lakia ja oikeutta.” Esra oli ”Herran Israelille antamien ohjeiden ja käskyjen tuntija”, j. 11. Silloisen kuningas Artahsastan käskykirjeessä mainitaan mm. ”Minä annan käskyn, että minun valtakunnassani jokainen Israelin kansan jäsen (kaikki heimot) ja sen papit ja leeviläiset, jotka ovat halukkaat lähtemään Jerusalemiin (joka oli entisen Juudan pääkaupunki), lähtekööt sinun kanssasi.”

Aika pian Esran jälkeen, n. 445 eKr., Nehemia pyysi kuningas Artahsastalta ”lähetä minut Juudaan”, Neh. 2:5. Nehemian kirja mainitsee usein ”juutalaiset” (mm. 1:2, 4:2, 6:6 jne.). Esran kirjasta ja muualta opimme jo, että Juudankin alueella asui kaikkien heimojen jäseniä. Juudan alueen mukaan kaikkia Israelin heimojen jäseniä oli alettu nimittämään juutalaisiksi. Nehemia käyttää myös Israel-nimeä, esim. 7:72 (73): ”Ja papit, leeviläiset, ovenvartijat, veisaajat ja osa kansasta sekä temppelipalvelijat, koko Israel, asettuivat kaupunkiheimsa. Ja niin tuli seitsemäs kuukausi, ja israelilaiset olivat jo kaupungeissansa”, samoin 9:1 ja 2.

Raamattu kertoo siis selvästi, että niin 10 heimon jäseniä kuin Juudan ja Benjaminin heimojen ”juutalaisia” palasi pakkosiirtolaisuudesta maahan, jossa kaiken aikaa oli asunut ainakin jonkin verran juutalaisia/israelilaisia. Pakkosiirtolaisuus hä-

vitti eron ja Juudaan palannut kansa oli yhtenäinen joukko, josta käytettiin kumpaakin nimeä: juutalaiset ja israelilaiset. Kaikki olivat taas yksi Israel: Esra 10:1: ”Kun Esra näin rukoili ja tunnusti, itkien ja maahan langeten, Jumalan temppelin edustalla, kokoontui hänen luoksensa sangan suuri joukko Israelin miehiä, naisia ja lapsia; sillä kansakin itki katkerasti”, j. 5: ”Niin Esra nousi ja vannotti pappien päämiehet, leeviläiset ja kaiken Israelin tekemään näin. Ja he vannoivat.”

Hesekielin luvussa 37 on tunnettu profetia kuolleista luista. Luku kuvaa Israelin heimon kokoontumista ja hengellistä heräämistä. Luvussa käsitellään myös valtakunnan jakautumista. Luvussa mainitaan Efraim ja häneen liittyneet Israelin sukukunnat (10 heimon liitto) sekä Juuda. Sittem luvataan ”... ne tulevat yhdeksi minun kädessäni.” Jumala lupaa: ”Eivätkä he enää ole kahtena kansana eivätkä enää jakaantuneina kahdeksi valtakunnaksi.” Hesekielin profetia on tärkeimmältä osin toteutumatta, Israel ei vielä kansana ole tunnustanut Messiaista. Mutta enää se ei ole kaksi kansaa. Raamattu vahvistaa sen.

Osa muinaisten Israelin ja Juudan kuningaskuntien väestöstä jäi pakkosiirtolaisuutensa maihin. He olivat jo asettuneet aloilleen ja elämä soljui vähintään tyydyttävästi. Osa avioitui muihin kansallisuuk-

siin kuuluneiden kanssa. Osa muutti vieläkin kauemmas ja vei muassaan juutalaista kulttuuria ja uskontoa. Varmaan osa myös assimiloitui pakanakansojen sekaan. Osa palasi Juudaan ja alkoi rakentaa Jerusalemiä ja koko Israelia. Kaikkiällä ”juutalainen” ja ”israeliläinen” alkoi merkitä samaa asiaa.

UT:n tapa käyttää sanoja ”juutalainen” ja ”israeliläinen” on sama vakiintunut käytäntö, jonka näemme alkaneen vähintäänkin jo Esran ja Nehemian aikana. Apostolien teoissa Paavali aloittaa puheensa ”Te Israelin miehet”, 2:22, – ei Juudan miehet. Samoin 3:12. British israelismin mukaanhan ”israelilaiset” 10 heimoa olivat tuolloin olleet kateissa jo pitkän aikaa. UT:ssa esiintyvä tapa mainita Israel, ei miltään osin tue heidän näkemystään. Jaakob osoittaa kirjeensä ”12 hajallaan asuville juutalaiset/israelilaiset -yhteisöille. Paavali käyttää molempia nimityksiä Room. luvussa 9, jne. ”Kadonneet” heimot eivät siis Raamatun mukaan ole kadoksissa. UT:n aikaan Israelin kansa, juutalaiset, koostui kaikista heimoista. Juutalainen oli vakiintunut yhteisnimitys. British-israelismissä nämä seikat pyritään väkisin vääristämään ja muuttamaan sanomalla ”juutalaiset ovat israelilaisia, mutta kaikki israelilaiset eivät ole juutalaisia”.

Jatkuu

